

Література:

1. Голікова Т.В. Державне управління територіальним економічним розвитком: теорія і практика : [монографія] / Т.В. Голікова. – К. : НАДУ, 2007. – 296 с
2. Управління регіональним розвитком: проблеми та перспективи: [монографія] / Н.Л. Гавкалова, Л.Й. Аведян, Г.М. Шумська [та ін.]; за заг. ред. докт. екон. наук, професора Н.Л. Гавкалової. – Х.: ХНЕУ, 2013. – 400 с.
3. Фицик Л.А. Регіональні аспекти соціально-економічного розвитку України / Л.А. Фицик // Матеріали науково-практичної конференції з міжнародною участю. – Х.: ХНУ, 2010. – С. 272–274.

ЕКОНОМІЧНІ СТРАТЕГІЇ ЖИТТЄЗДАТНОСТІ МІСТА

Задерей Ю. В., студентка 2 курсу факультету Менеджменту

Радіонова Л. О., канд. філос. наук, доц. каф. філософії і політології

*Харківський національний університет міського господарства
імені О.М.Бекетова*

У числі проведених на теперішній час в Україні реформ одне з перших за важливістю місць займає реформа місцевого самоврядування. Для забезпечення реальної самостійності і відповідальності органів місцевого самоврядування, їх ефективної діяльності в інтересах населення необхідні відповідні правові, економічні, організаційні, соціальні та фінансові умови [1, ст. 44-47]. Заходи, що вживаються для досягнення цих цілей, часто не дають належних результатів. Основною проблемою є те, що вони здійснюються без достатнього наукового обґрунтування, часто методом проб і помилок. Удосконалення цих форм, пошук нових і найбільш ефективних соціальних технологій - це постійний процес навіть для стабільних держав.

В Україні, яка переживає складний період, пошук оптимальних форм управління, нових управлінських і самоврядних технологій, являється актуальним і пріоритетним напрямком.

Питання про економічний розвиток міст, так само як і інших типів поселень, не є принципово новим. Міста існують давно, і основою життєзабезпечення, підвищення якості життя завжди була економічна діяльність громадян. Економічне середовище, в якому існують міста, змінюється дуже швидко. Відбувається інтернаціоналізація: стрімко формуються загальносвітові ринки, відбуваються процеси політичної та економічної інтеграції, розвиваються і поширюються нові технології. Практично зникли перешкоди для вільного протікання по всьому світу інвестицій, що становлять основу економічного розвитку міст, що забезпечують їх податкову базу і зайнятість жителів.

У недавньому минулому міста розвивалися, виконуючи задану «зверху» функцію в рамках так званої «політики розміщення продуктивних сил», орієнтованої на максимальну комплексність і взаємозв'язок, і часто - на економічну «монофункцію». У нових економічних умовах, що викликали кризу

цілого ряду галузей економіки, потрапили в скрутне становище міста, насичені текстильними, вугледобувними підприємствами.

Умови розвитку міст ускладнюються тим, як сьогодні будуються їхні стосунки з центральними органами. До числа найбільш істотних питань можна віднести формування достатніх і стабільних фінансово-економічних основ розвитку, а також зберігаючи правову невизначеність в ряді найважливіших сфер міського господарства. Далеко не завжди міста можуть виробити взаємопов'язані з центром програми розвитку в сфері перетину громадських інтересів, наприклад, по використанню сировинної бази для переробної промисловості, виробництва продукції локального споживання, спільного розвитку і використання об'єктів транспортної та іншої інфраструктури, впровадження екологічних програм і так далі [2, ст. 60].

Таким чином, економічний розвиток українських міст, хоча і змінюється, але залишається дуже непростим. Все більш помітною стає проблема роз'єднаності дій всередині самих міст. Позитивний ефект від успіхів в тій чи іншій сфері економічного і соціального розвитку не досягає тих значень, які могли б бути отримані в результаті системної роботи. Однією з основних цілей органів місцевого самоврядування як влади, найбільш наближеною до громадян, є забезпечення необхідних умов для життєдіяльності городян. Набір найважливіших типів потреб городян, які реалізуються в процесі їх життєдіяльності, практично не залежать від галузей спеціалізації міста. Незалежно від того, що виробляється на підприємствах, даний набір залишається майже незмінним і включає в себе такі потреби, як харчування, житло, роботу, духовний та фізичний розвиток, виховання і навчання дітей, спеціальну освіту, охорону здоров'я, різні матеріальні блага і послуги, транспортні засоби для переміщення, засоби зв'язку для передачі і отримання інформації і т.д.

Науково обгрунтований розвиток потребує осмисленого підходу до вирішення проблем, що існують на певній міській території. Довгостроковий план розвитку будь-якої територіальної соціально-економічної системи оформлюється у вигляді концепції розвитку, що містить стратегії, сукупність принципових напрямків довгострокового розвитку. Головне призначення концепції - слугувати основою для прийняття як короткострокових, так і довгострокових рішень. Звідси випливає, що концепція не являється ні планом, ні програмою, ні прогнозом майбутніх дій. Однією із головних завдань концепції є вирішення проблем системи, тому цілі і шляхи розвитку повинні бути орієнтовані на вирішення виявлених проблем.

Таким чином, можна припустити кілька шляхів розвитку міста як соціально-економічної системи:

Перший варіант - соціальний розвиток на базі підвищення ефективності економічної діяльності. Джерелом прибутку міста стає переважно його економічна діяльність.

Другий варіант - відтворення економіки міста за рахунок експлуатації «запасу терпіння» соціуму. Для досягнення цілей розвитку або вирішення

поточних завдань мобілізуються накопичені запаси. З'являється реальна загроза втрати соціальної стабільності.

Третій варіант характеризується тим, що існування і розвиток жителів міста здійснюється за рахунок «проїдання» ресурсів території, накопичених запасів, позикових коштів, дотацій і субсидій.

Четвертий варіант - стагнація. Він характеризується відсутністю бачення перспектив розвитку і управління, слабкою залежністю прибутків жителів від результатів їх економічної діяльності, «проїданням» ресурсів і запасів території, соціальною нестабільністю [3, ст. 274-283].

Література:

1. Радіонова Л. О. Форми партисіпації громадян в контексті адміністративної реформи // Актуальні питання публічного управління та адміністрування в контексті реалізації адміністративної реформи : матеріали Всеукраїнської науково-практичної інтернет-конференції, 19 червня 2018 р. / за заг. ред. С.М. Приліпка, О.І. Васильєвої, Н.В. Васильєвої, І.М. Грищенко. – Умань : Видавець «Сочінський М. М.», 2018. – 326 с.

2. Радіонова Л. О. Мономісто: управління модернізацією // Радіонова Л. О., Радіонова О. М. / Економіка, фінанси, облік та управління: оцінка та перспективи розвитку в Україні та світі: збірник тез доповідей Міжнародної науково-практичної конференції (Полтава, 22 грудня 2017 р.): у 3 ч. – Полтава: ЦФЕНД, 2017. – Ч. 2. – 88 с. С. 59–61

3. Радионова Л. А. Концепт «жизнеспособный город» в условиях локальной динамики: теоретико-методологические основы // Эффективность современного бизнеса в условиях динамичного середовища: монографія / За заг. ред. д-ра екон. наук, проф. Л. Л. Калініченко. – Х. : ФОП Панов А. М., 2018. – 360 с.

ЕКОЛОГІЧНІ ТА БІОЛОГІЧНІ ПРОБЛЕМИ У РОБОТІ ЦЕНТРУ ЕКСТРЕНОЇ МЕДИЧНОЇ ДОПОМОГИ ТА МЕДИЦИНИ КАТАСТРОФ

Зайцева К. О., Пасічник О. В., студентки 5 курсу механічного факультету
Богатов О. І., канд. техн. наук, проф. каф. метрології та безпеки життєдіяльності

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

В результаті професійної діяльності будь-яких медичних установ утворюється значна кількість медичних відходів, які створюють біологічну або екологічну небезпеку. Проблему поводження з такого роду відходами у сучасних умовах слід розглядати як важливу гігієнічну, епідеміологічну і екологічну складову безпеки населення країни. Медичні відходи можуть викликати виникнення небезпечних ситуацій медико-біологічного характеру [1].

Незважаючи на актуальність і високу соціальну значущість розглянутої проблеми, сьогодні питання управління медичними відходами ще не вирішено і набувають все більшої гостроти. Медичні відходи являють собою фактор прямого й опосередкованого ризику виникнення інфекційних захворювань серед населення внаслідок можливого забруднення середовища. До них відносяться прострочені, підроблені й конфісковані ліки, використані